

КЕЛЕШЪТ И ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ

chitanka.info

Живял някога един цар. Той си имал хубава дъщеря, ала много се тюхкал за нея, понеже слугите всяка сутрин намирали пред постелята чехлите ѝ протрити и съдрани. През деня царят купувал нови чехли на палавата си щерка, а тя какво правела, какво струвала нощем, не се знаело, но на заранта чехлите отново се валяли скъсани на пода.

Чудел се и се маел царят какво да стори, та да разбере къде ходи по нощите дъщеря му. Всяка сутрин я питал, а тя все му казвала, че цяла нощ е спала, никъде не е ходила и не знае защо са изтъркани чехлите ѝ.

Накрая царят намислил какво да направи. Разпратил глашатаи из цялото царство да викат по мегдани и по друмища: „Който научи къде ходи царската дъщеря нощем, ще се ожени за нея, а в добавка ще получи и половината царство!“

И се завтекли момците от царството да си опитат късмета, та дано станат царски зетъове. Двадесет и деветима юнаци ред по редом заставали да пазят пред покоите на царкинята, ала посред нощ ги оборвал дълбок сън и те се събуждали чак на сутринта, а царят все купувал нови чехли на дъщеря си.

Двадесет и девет глави били паднали на дръвника, когато пред бащата се явил келешът.

— Царю честити — рекъл той, — нека тая нощ аз да пазя твоята щерка!

— Добре, момче, опитай и ти, щом искаш — отвърнал му царят. — Ако я опазиш, ще ти я дам за жена, а и половината царство ще получиш. Ала не успееш ли, и твоята глава ще се търкулне на земята!

— Тъй да бъде! — казал келешът и още посред бял ден си стегнал цървулите, облякъл си дрехата, пък легнал пред покоите на царската дъщеря и мигом заспал.

Видяла го девойката, че отрано е захъркал, и му се присмяла:

— Ех, келеш, колко по-хитри момци от тебе не можах да ме опазят, та ти ли, глупчо, ще го направиш! Отиде още една глава!

Вечерта царската дъщеря легнала и заспала. В късна доба келешът отворил очи и що да види — насреща му иде един змей и като слънце огривал всичко наоколо. Почукал лекичко змеят на вратата, девойката излязла и двамата тихо-тихо се запромъквали покрай момъка, за да не го събудят.

А келешът ги изчакал да се поотдалечат от царския палат и тръгнал подире им. И за да не чуят стъпките му по сухата шума в гората, вървял доста зад тях, ала ги виждал много хубаво, защото змеят светел като самото слънце.

По някое време чудният звяр извадил от пазвата си една златна китка и я подхвърлил на царската дъщеря. Тя я уловила, засмяла се и му я върнала. Поиграли си двамата така, повеселили се, ала щом отминали едно разклонено дъбово дърво, змеят метнал китката встрани и тя се търкулнала в сянката му. А келешът се бил прилепил до ствола на дъба, за да се скрие, и бързо се навел да вземе китката.

— Хайде де, хвърли ми цветето! — рекла през смях девойката.

— Ами че аз ей сега ти го метнах. Не го крий, дай ми го! — отвърнал ѝ змеят.

Взели те да търсят китката, ала не я намерили и продължили нататък.

Келешът пък почнал да дялка с едно ножче трески от дървото, за да ги занесе сутринта на царя. Девойката чула шума, спряла се и рекла на змея:

— Кой ли чука по това никое време? Да не би някой да върви по дирите ни?

— Нищо не чувам — отговорил змеят. — Сигурно тъй ти се е сторило. Не се бой, нали аз съм с тебе!

И двамата тръгнали по пътя си.

Вървели, що вървели и стигнали до един мост над буен поток. Минали змеят и девойката по него, а келешът се пхнал отдолу и взел да кърти камъчета от моста, за да ги занесе сутринта на царя.

Девойката пак чула шума, спряла се и рекла на змея:

— Кой ли чука по това никое време? Да не би да има съгледвач след нас?

— Нищо не чувам. А и да чука някой, нека си чука — отвърнал ѝ змеят. — Аз нали съм с тебе — не се бой!

И двамата пак потеглили напред.

Вървели, що вървели и стигнали до една дълбока-дълбока река. През нея нямало мост, затова змеят взел девойката на ръце и мигом я пренесъл на другия бряг. А келешът се зачудил как да премине реката и тръгнал да дири брод. Изведнъж видял двама братя дяволи, които

седели на брега и се карали за една бакърена тавичка, за една голяма шапка и за една сребърна пръчица.

Спрял се келешът при тях ѝ ги попитал:

— Бива ли да се карате помежду си? Нали сте братя?

— Как няма да се караме, като не можем да си поделим ей тия работи. Те са ми наследство от баща ми — рекъл по-големият дявол.

— Наследство са, ама не твое, а мое! — прекъснал го другият.

И двамата пак се запрепирали.

— А какво може да се прави с тия неща? — надвикал ги келешът.

— Какво ли? — възкликнал по-големият дявол. — С тях може да се премине и морето, ако искаш.

— Как така? — зарадвал се келешът, понеже веднага му хрумнало какво да прави.

— Ами ей така — рекъл по-малкият дявол. — Сядаш в тавичката, туряш си шапката невидимка на главата, удряш тавичката със сребърната пръчица и докато мигнеш, на другия бряг отиваш.

— Ако ми дадете нещата, аз ще ви ги разделя поравно — предложил им момъкът.

Дяволите склонили, дали му бащиното си наследство, а той тозчас седнал в тавичката, надянал на главата си шапката, ударил лодката си с пръчицата и веднага се озовал на другия бряг.

Развикали се дяволите, взели да проклинат келеша, ама дяволските клетви нали не ловят човека, затова момъкът сложил нещата в торбичката си и забързал към змейовата светлина, която се мержелеела тук-там между дърветата.

Змеят и царската дъщеря вървели и си приказвали, а келешът се спотайвал зад тях — и така най-накрая стигнали до палатите на чудния звяр.

Змеят отворил портата и поканил девойката вътре, ала оставил вратата открената. Момъкът нахлузил на главата си шапката, станал невидим и се промъкнал в стаята след тях. Там се притаил в един ъгъл, за да види какво има да става.

Змеят и царската дъщеря седнали край голямото огнище и взели да си подхвърлят една златна ябълка. Поиграли си те така, повеселили се, но един път змеят метнал ябълката малко накриво и тя се изгърколила право в краката на келеша. Той я грабнал и я мушнал в джоба си.

А змеят рекъл на девойката:

— Хвърли ми ябълката, де! Защо се бавиш?

— Та тя е у тебе! Ти ми я хвърли! — отвърнала гостенката му.

— Аз ти я метнах, не видя ли? Някъде край тебе ще да е — казал змеят.

И двамата почнали да търсят ябълката и като не я намерили, взели да си бърбят край огнището. Ала след малко царската дъщеря се сепнала изведнъж и рекла:

— Ох, ще закъснея! Петлите скоро ще пропеят.

— Да, май е време да вървим — казал стопанинът на чудния палат.

Двамата хукнали отново в тъмната нощ. А келешът ги изчакал да се поотдалечат, за да не го чуят като отваря и затваря вратата, и чевръсто поел подире им. Преминали пак голямата река, стигнали до моста над буйния поток, после и до разклоненото дъбово дърво и там келешът избързал, минал пред тях и презглава се завтекъл към царския дворец.

И там легнал пред прага на спалнята и юнашки захъркал.

След малко пристигнали и нощните пътници. Щом царската дъщеря видяла келеша, потънал в дълбок сън пред прага на покоите ѝ, пак му се присмяла и рекла:

— Видя ли, глупчо, че не можа да ме увардиш? Още една глава ще се търкулне на земята.

На сутринта царят дошъл при нея, видял скъсаните ѝ чехли и изохкал:

— Дъще, дъще, къде пак си ходила, какво пак си правила тая нощ?

— Никъде не съм ходила, нищо не съм правила. Цяла нощ лежах и спях — троснато отвърнала момата и окото ѝ не мигнало.

— Ти все тъй казваш, ама аз ще попитам келеша — рекъл бащата.

— Ами че питай го! Дано той ти каже — разсмяла се девойката.

Царят повикал келеша и го попитал:

— Е, момче, успя ли да научиш къде ходи дъщеря ми?

— Да, царю честити! — скромно рекъл момъкът и млъкнал.

— Нали спа като пън бе, глупчо! Сигурно си сънувал нещо — подиграла му се царската дъщеря. — Не му вярвай, татко, той вчера

захърка още посред бял ден.

— Чакай да го чуем първо — рекъл царят и келешът подхванал да разправя какво е видял през тая нощ.

Разказал как чудният змей дошъл в късна доба и огрял всичко като слънце, как лекичко почукал на вратата и царската дъщеря излязла, как вървели двамата из гората и си подхвърляли една златна китка. И щом споменал за цветето, бръкнал в пазвата си, извадил го и рекъл на девойката:

— Истината ли говоря?

Разказал за разклоненото дъбово дърво, извадил треските от него и ги показал на царя. Разправил после за буйния поток, изкарал камъчетата от моста и пак попитал девойката:

— Истината ли говоря?

След това описал голямата река, ала не показал дяволското наследство от страх да не би царят да му го вземе. Най-накрая разказал колко чудни са змейовите палати, пък бръкнал в джоба си, извадил и златната ябълка и отново попитал царската дъщеря:

— Истината ли говоря?

А докато келешът приказвал, девойката все се червяла и щом той разправил как при разклоненото дъбово дърво избързал напред и легнал, та захъркал юнашки пред прага на покоите ѝ, тя се обърнала към баща си и рекла:

— Келешът казва истината, татко. Така си беше.

Тогава царят прегърнал момъка и рекъл:

— Е, момче, ти спечели дъщеря ми и половината царство. Още днес ще вдигнем сватбата и царувай на воля!

Оженили се келешът и царската дъщеря и дълги години си живели честито, а новият цар всяка заран поглеждал чехлите на жена си до постелите и двамата прихвали да се смеят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.